ఆవేశానికి ఆనకట్ట

- పి.వి. రమణకుమార్

కథ

సరిత మనసు ఉడికిపోతున్నది. బాక్స్‌లోకి భోజనం సర్దటం ఒక్క నిముషం ఆలస్యం ఐనందుకే ఆయన చిర్రు బుర్రులాడుతూ ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు.

సుధాకర్‌తో సరితకు వివాహం జరిగి ఆరు నెలలే అయింది. మొదటి మూడు నెలలూ, ఆ నిద్రలు, ఈ నిద్రలూ అంటూ గడిచిపోయింది. కొత్త కాపురం పెట్టి మూడు నెలలే.

ఈడూ జోడూ ఇద్దరూ సరిపోయారని పెళ్ళికి వచ్చిన అందరూ అంటుంటే తన అదృష్టానికి చాలా సంబరపడి పోయింది. ఆ తర్వాత, తర్వాత తెలిసిందేమిటంటే తన భర్త ఖర్చు విషయంలో పీనాసి మనస్తత్వం కలవాడనీ, సరదాలకూ, సంతోషాలకూ చాలా దూరంగా వుంటాడనీ... అసలు భార్య అంటే ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఇంట్లోనే మగ్గిపోతూ వండివార్చే యంత్రంతో సమానమనీ, ఇంట్లో వున్నప్పుడైనా సరదగా వుండకుండా సీరియస్‌గా వుండటమే మొగుడికున్న గొప్పలక్షణంగా భావిస్తాడనీ, భార్య మనసులో కుమిలిపోతుంటే అదో రకమైన ఆనందం పొందే శాడిస్టిక్ మనస్తత్వం కలవాడనీ...

ఇలాంటివే ఎన్నో అనుమానాలూ, అపోహలూ రోజు రోజుకూ చాలా వేగంగా సరిత మనసు నిండుగా పేరుకు పోయాయి.

మూడునెలలకే మూడు సంవత్సరాలు కాపురం చేసినంత విసుగు, నిరాసక్తతా ఆమెలో పెరిగిపోయాయి. తల ఆలోచనల్తో వేడెక్కిపోయి భారంగా తయారయింది. కాఫీ పెట్టుకు తాగాలని వున్నా, ఆపని చేయాలనిపించలేదు.

తన భర్త కేవలం పడకమీదే తన పట్ల ఎంతో ప్రేమ వున్నట్లు సరసం ఒలకబోస్తాడు అంతే తప్ప మిగతా సమయమంతా సీరియస్సే... ఇంట్లో వుండేది ఇద్దరం. అందులోనూ కొత్తగా పెళ్ళయిన దంపతులు. వారిలో వుండాల్సిన సరదాలూ, సంతోషాలూ... ఇరుగు, పొరుగూ చూసి ఈర్ష్య పడాలి అంతేకానీ, అసలు ఇంట్లో మనుషులుంటున్నారా? లేరా? అనేట్లు మూగి మొద్దుల్లా ఎవరి మానాన వాళ్ళు బ్రతకడమేనా కాపురం అంటే.

పెళ్ళికి ముందు ఎంతగా ఊహించుకున్నది. మంచం దిగనివ్వకుండా ఆయన అన్నీ తనే చక, చకా చేసిపెట్టి తను వద్దని వారిస్తున్నా కాఫీ తయారు చేసి ఒళ్ళో కూర్చోపెట్టుకుని తాగిస్తాడనీ, ఆఫీసుకు వెళుతూ మరచి పోయినట్లుగా తిరిగి వచ్చి ముద్దులతో ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తాడనీ... ఏ కొత్త సినిమా రిలీజైనా స్కూటర్‌పై కూర్చోపెట్టుకు తీసుకు వెళతాడనీ, కొత్తచీర తీసుకు వచ్చి సర్‌ప్రైజ్ చేస్తాడనీ... ఎన్నో... ఎన్నెన్నో... ఊహించుకుంది.

భౌతిక వాదానికీ, భావ వాదానికీ ఎప్పుడూ చుక్కెదురే. ఊహల్లో సంఘటనలంత తేలికగా, వాస్తవంలో ఒక్కశాతం కూడా జరగవన్న నిజం తెలిసొచ్చింది.

సరితకు తల పగిలిపోతున్నట్లనిపిస్తున్నది.

ఒక్కగా నొక్క కూతురిగా ఎంతగారాబంగా పెరిగింది. అమ్మా నాన్నా తన మనసును కష్టపెట్టకుండా ఎంత సున్నితంగా చూసుకునే వాళ్ళు. ఛీ... ఛీ... ఈ పెళ్ళి చేసుకుని తనేం సుఖపడింది. మంచి ఉద్యోగస్థుడంటూ ఓ సరదా, సంతోషం తెలియని మృగానికిచ్చి పెళ్ళి చేసారు. తనకు స్వేచ్ఛ లేదు, సంతోషం లేదు. తల్చుకుని మురిసిపోయేంతగా సుఖపడిందీ లేదు. సరిత ఆలోచనలు ఒక గంట తర్వాత ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాయి. లేచి ఫోను డయల్ చేయసాగింది.

* * *

ఉదయం పదిగంటలు కాకుండానే సరిత తండ్రి శ్రీనివాసరావ్ కూతురి ఇంటికి వచ్చాడు. తండ్రిని చూడగానే దుఃఖం జలపాతంలా దూకింది. బావురుమంటూ చేతులతో చుట్టేసి ఏకధాటిగా ఏడుస్తున్న కూతురు తల నిమురుతూ వుండి పోయాడు శ్రీనివాసరావ్.

ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టి సుధాకర్ ఇంటి దగ్గరే వున్నాడు.

"ఏం జరిగింది బాబూ?"

గొంతు పెగల్చుకుని అడిగాడు ఎలాగో. చిన్న పిల్లలా ఏడుస్తున్న సరిత వైపుచూసి, 'ఏమీ లేదన్నట్టు' తల అడ్డంగా వూపాడు సుధాకర్.

శ్రీనివాసరావ్‌కి అక్కడి పరిస్థితి అయోమయంగా కనిపించింది. 'నేనీ నరకంలో ఒక్క క్షణం వుండలేను. వెంటనే వచ్చి తీసుకు వెళ్ళండి, లేకుంటే నేనే వచ్చేస్తాను." అంటూ ఫోనులో సరిత చెప్పటంతోనే శ్రీనివాసరావ్ దంపతులు భయంతో వణికి పోయారు. తీరా ఇక్కడికి వచ్చాక జరిగిన విషయం ఏమిటో ఎవరూ చెప్పడం లేదు.

సరిత ఏడుపును కొంచెం కంట్రోల్ చేసుకుని, లేచి తనగదిలోకి వెళ్ళి అప్పటికే రెడీగా సర్దుకున్న సూట్‌కేస్‌తో వచ్చింది. విస్తుపోయి చూస్తున్న తండ్రితో

"డాడీ... పదండి వెళదాం..."

అంటూ బయలుదేరడంతో ఆయన మరింత విస్తుపోతూ సుధాకర్ వైపుచూసాడు. సుధాకర్ చూపులు శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్లు ఎటో చూస్తున్నాయి.

వాళ్ళిద్దరి మధ్య పరిస్థితి విషమించిందని అర్థం చేసుకుని 'అప్పటికి చేసే దేమీలేదు' అనుకుని "బాబూ... రెండు, మూడురోజులున్నాక సరితను పంపిస్తాను." అని రెండు ముక్కలు చెప్పేసి, కూతుర్ని తీసుకుని భారంగా కదిలాడు.

పంజరంలోంచి స్వేచ్ఛా ప్రపంచంలోకి అడుగు పెడుతున్న అనుభూతికి లోనయ్యింది సరిత.

* * *

రెండురోజులు బాగానే గడిచాయి. శ్రీనివాసరావ్, అరుంధతి దంపతులు కూతుర్ని ఎప్పటిలా ఆప్యాయంగానే చూసుకున్నారు. సరిత ఇష్టమైన పుస్తకాలు చదువుతూ, టీ.వీ ప్రోగ్రామ్స్ అన్నీ మిస్ కాకుండా చూస్తూ, టేప్ రికార్డర్‌లో తనకిష్టమయిన పాటలు వింటూ కాలక్షేపం చేయసాగింది.

నాలుగో రోజున అరుంధతి సరితతో చెప్పింది.

"రేపు మీ నాన్నగారు ఆఫీసుకి సెలవు పెడతానంటున్నారు."

"ఎందుకూ?"

వంటగదిలో తల్లికి హెల్ప్ చేస్తున్న సరిత అడిగింది.

"నిన్ను తీసుకు వెళ్ళి వదిలిపెట్టి రావద్దూ...?"

సమాధానాన్ని ప్రశ్నతో ముడిపెట్టి చెప్పింది.

కేరెట్ తరుగుతున్న సరిత షాక్ తిన్నట్టు అలాగే రెండు క్షణాల పాటు వుండిపోయింది.

అరుంధతి సరిత ముఖంలో మారిపోయిన భావాలను ఒక వైపు గమనిస్తూనే తనపని తాను మామూలుగా చేసుకుపోతున్నది.

రెండు నిముషాలపాటు ఇద్దరి మధ్యా నిశ్శబ్దం అలుముకుంది. తిరిగి సరిత గొంతు సవరించుకుని చెప్పింది.

"అమ్మా... నేనిక వెళ్ళను..."

అరుంధతి చేతిలో గిన్నె తొణికింది. ఆమె శరీరం చిన్నగా కంపించ సాగింది. మాటలు వెతుక్కుంటున్నట్టుగా...

"అదేం మాటమ్మా అబ్బాయికి ఇబ్బంది కదూ?"

"ఇబ్బంది...." అని పేలవంగా నవ్వింది. ఆ నవ్వులో వేదాంత ధోరణి. అరుంధతికి భయమేసింది. కొంపదీసి మతిభ్రమించ లేదు కదా! అనుకుంది.

"నన్నేమీ ప్రశ్నించకండి. నాలోనేను ఎంత ఘర్షణ పడ్డానో... ఎంతగా క్రుంగి పోయానో... ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి... నేనెక్కడికీ వెళ్ళను. ఇక్కడే వుంటాను. నా పెళ్ళి ఓ బొమ్మల పెళ్ళిగా మరచిపోండి. ఈ నాలుగు రోజులూ అన్నీ మరచి ఎంత సంతోషంగా వున్నానో... మళ్ళీ.... ఆ కూపంలోకీ, బానిస బ్రతుకులోకీ నెట్టకండి... ప్లీజ్..." చిన్నగా ఏడుపు మొదలయ్యింది. సరిత మాటలు అరుంధతి గుండెల్ని తూట్లు పొడుస్తున్నా, ఓదార్పటం తన కర్తవ్యంగా భావించి దగ్గరకి తీసుకుంది.

* * *

వారం రోజులు గడిచిపోయాయి. సరిత పరిస్థితిలో ఎలాంటి మార్పూ లేదు. రోజులు చాలా కేజువల్‌గా గడిచిపోతున్నాయి. అంతర్గతంగా ఏదో తెలిని గిల్టీ ఫీలింగు అప్పుడప్పుడూ క్షణకాలం తొంగి చూసిపోతున్నది.

ఓ రాత్రి తల్లీ తండ్రీ మధ్య మాటా, మాటా పెరిగి పెద్ద గొడవయ్యింది. సరిత గమనించినా ఏమీ ఎరుగ

Vemakoti Seeta Rama Sastry
WRITER APSEB J.A.O. (Retd)
RAMAKRISHNA NAGAR
Plot No. 24
SRIKAKULAM.

నట్టే తన గదిలోనే వుండిపోయింది.

మర్నాడు ఉదయాన్నే అరుంధతి తన బట్టలు సర్దుకుని "అమ్మా సరితా! ఈ మనిషితో నేనిక వుండలేను వెళతాను..."

కొంగుతో నీళ్ళొత్తుకుంటూ చెప్పింది.

సరిత అవాక్కయి పోయి చూస్తుండగానే, అరుంధతి వెళ్ళిపోయింది. శ్రీనివాసరావ్ నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు వుండిపోయాడు.

తండ్రితో ఏం చెప్పాలో! ఎలా చెప్పాలో! కూడా తెలియని అయోమయం ఆవహించింది.

ఆ రాత్రి తండ్రికి భోజనం వడ్డిస్తూ అడిగింది

"డాడీ! అమ్మ తాతయ్యగారింటికి జాగ్రత్తగా చేరి వుంటుందంటారా?"

"ఏమో! దాని విషయం నా దగ్గర తీసుకురాకు సరితా! మరీ మనిషంటే భయమూ, భక్తీ లేకుండా పోయింది. పోనీయ్... ఆవిడ లేకుంటే నష్టమేమి లేదు..."

తండ్రి ముఖంలో ఏమాత్రం బాధపడుతున్న ఫీలింగు లేకపోవడం ఆశ్చర్యమనిపించింది. ఇన్ని సంవత్సరాలు కలసి కాపురం చేసి ఇప్పుడు భార్య అలిగి పుట్టింటికి వెళితే చీమకుట్టి నట్లయినా లేని ఈ మహానుభావుడు మనిషి కాదు. అడవిలో మాను.

'అసలీ మగాళ్ళంతా ఇంతే అడదంటే చీమో. దోమో వాళ్ళ దృష్టిలో...' కసిగా అనుకుంది సరిత.

* * *

మరో నాలుగు రోజులు అతికష్టం మీద గడిచాయి తల్లి లేని ఆ ఇంట్లో తనకు తానే భయంకరమయిన ఒంటరితనాన్ని చూడాల్సి వచ్చింది.

తండ్రి చాలా మామూలుగా ఆఫీసుకు వెళుతున్నాడు, వస్తున్నాడు. అంతేకాని తల్లి విషయం మాత్రం కదపటం లేదు.

తల్లి గురించి అడగాలనీ, 'తాతయ్యా వాళ్ళింటికి వెళ్ళి తీసుకురమ్మనీ, లేదంటే త నే వెళ్ళి తీసుకు వస్తాననీ' చెప్పాలని వున్నా తండ్రి గంభీరం చూసి పెదవి విప్పలేకపోతున్నది.

ఒక రోజు తండ్రిలేని సమయం చూసి ఆయన గదిలో వున్న ఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళింది తాతయ్యా వాళ్ళ పక్కింటి ఫోన్ నెంబర్ తండ్రి డైరీలో చూసి డయల్ చేసింది.

పక్కింటివాళ్ళు పిలవడంతో తాతయ్య రిసీవర్ అందుకుని "హలో సరితా! నేనమ్మా తాతయ్యను మాట్లాడుతున్నాను..." అంటూవినిపించిన తాతయ్య కంఠానికి సరిత కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"తాతయ్యా! అమ్మను పిలు..."

ఆమె కంఠంలో టెన్షన్‌తో కూడుకున్న ఆత్రుత.

"అమ్మా?... ఓహ్... అమ్మమ్మా.. వస్తుంది... నువ్వొచ్చి ఎన్నాళ్ళవుతుంది?"

ఆయన ధోరణిలో ఆయన ప్రశ్నించుకు పోతుంటే అవాక్కయిపోయింది.

"అమ్మ అక్కడే వుంది కదా తా[illegible]"

"అమ్మా? అంటే అరుంధతా? ఇక్కడ వుం[illegible]టమేమిటమ్మా? అసలిక్కడకు రాందే?..."

ఆ వృద్ధకంఠం వణికింది. సరిత నిలువునా కంపించి పోయింది. తూలి పడిపోతానేమోనని పక్కనున్న గోడ ఆసరాగా చేయి వేసి

"తాతయ్యా! నువ్వు చెబుతున్నది నిజమా? అమ్మ అక్కడకు రాలేదా?"

"ఏవిటి తల్లీ నువ్వు చెప్పేది? అమ్మ ఇక్కడకు రావడం ఏవిటి? వస్తే ఆవిషయం దాచాల్సిన అగత్యం ఏముంది? నాన్న లేడా ఇంట్లో?"

"ఆఫీసుకు వెళ్ళారు."

"అమ్మ ఇక్కడికని బయలు దేరి ఎన్నాళ్ళవుతోంది?"

"నాలుగు రోజులు..."

"నాలుగు రోజులా? నేను వెంటనే బయలుదేరి వస్తున్నాను. అక్కడా లేక, ఇక్కడికీ రాక

ఎక్కడికెళ్ళింది?..."

ఆయన ఫోను పెట్టేసాడు. ఫోను పెట్టేసి ఆగదిలోంచి ఇవతలకు వచ్చేశాక సరిత మనసంతా శూన్యం నిండిపో యినట్లనిపించింది.

'ఆవేశంలో ఏ అఘాయిత్యానికైనా పాల్పడిందే మోననే ఆలోచన రాగానే భోరు మంటూ చిన్న పిల్లలా ఏడ్చేసింది.

ఈ సమయంలో తగిన ఓదార్పు కావాలని పించింది. వున్నట్లుండి సుధాకర్ గుర్తుకు వచ్చాడు. ఒకసారి నిద్రలో పీడకలరావడంతో ఉలిక్కిపడి లేచి ఏడుస్తుంటే తన గుండెలపై రెండు చేతులతో పొదివి పట్టుకుని ఆ రాత్రంతా మేలుకుని ధైర్యం చెప్పిన సంఘటన గుర్తుకు వచ్చింది.

ఆ సాయంత్రం దాకా ఎలాగో గుండెను చిక్కబట్టు కుని తండ్రి వచ్చేదాకా వుండగలిగింది.

[illegible]తోనే ఏడుస్తూ తల్లి తాతయ్య [illegible]ళ్ళింటికి వెళ్ళలేదన్న, విషయాన్ని చెప్పింది. ఆయన త[illegible]పడ్డాడు. కంగారుగా మామగారికి ఫోన్ చేశాడు.

[illegible] అరుంధతి ఎక్కడ వున్నా వెతికి తీసుకుని అక్కడికే వస్తాం. లేదా కబురు చేస్తాం. మీరేం భయ పడవద్దు. ఇక్కడికి రాకండి. ఒక వేళ మీరిటు వచ్చేసరికి, అరుంధతి అక్కడికి వస్తుందేమో! అందుకే మీరక్కడే వుండటం మంచిది.. ఏ విషయమూ తర్వాత ఫోన్ చేస్తాను..."

అంటూ వివరంగా చెప్పి సరిత దగ్గరకు వచ్చాడు శ్రీనివాసరావ్.

"డాడీ... అమ్మ..." నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో అడిగింది.

"అమ్మకేం కాదు. నేను మన బంధువుల ఊళ్ళు ఒక్కొక్కటీ వెదుక్కుంటూ వెళతాను. అరుంధతి ఎవరో ఒక రింట్లో వుండకపోదు. నువ్వు ఇంట్లో జాగ్రత్త. ధైర్యంగా వుండు..."

బయలు దేరే హడావుడిలో చెప్పాడు శ్రీనివాసరావ్.

"డాడీ నేనిక్కడ ఒంటరిగా వుండలేను."

"మరెలా?"

"ఆయన దగ్గర వదిలి వెళ్ళండి..."

. ఒక్క నిముషం ఆలోచించి శ్రీనివాసరావ్ "సరే బట్టలు సర్దుకో..." అన్నారు.

* * *

శ్రీనివాసరావ్. సరితా వెళ్ళేసరికి సుధాకర్ టిఫెన్ చేస్తున్నాడు. సరితను చూడటంతోనే అతను కొద్దిగా ఆశ్చర్యపోయాడు. సరిత గబ, గబా అతని దగ్గరకెళ్ళి "ఏవండీ! అమ్మ నాలుగు రోజుల్నుండీ కనిపించడం లేదు. ఇల్లువదిలి ఎక్కడికి వెళ్ళిందో తెలీదు... తాతయ్య గారి ఊరు కూడా వెళ్ళ లేదు..." ఏడుపు ముంచుకు వస్తుంటే భర్తకు వివరించింది. సుధాకర్ బిగ్గరగా నవ్వి.

"అత్తయ్యా..." అంటూ పిలిచాడు. వంటగది లోంచి అరుంధతి బయటికి రావడంతో నిశ్చేష్టురాలైపోయింది సరిత. "నువ్వు మీ నాన్నకు వండి పెడుతుంటే ఇక్కడ నా అల్లుడికి ఎలా? కొడుకైనా, అల్లుడైనా సుధాకరేగా... ఏమంటారండీ?" శ్రీనివాసరావ్ వైపుచూస్తూ అడిగింది అరుంధతి.

"మరంతేగా! చూడమ్మా సరితా! అబ్బాయి కాస్తపొదుపరి అంతమాత్రానికే కాదనుకుంటే ఎలా?"

అంటున్న తండ్రివైపూ, తల్లివైపూ ... 'ఇంత గొప్పగా ఎలానటించ గలిగారా?' అంటూ విస్తుపోయి చూస్తున్న సరిత జెడ పట్టుకుని చిన్నగా గుంజి.

"సారీ... సరితా ఇక నుండి అంతా నీ మనసు కిష్టమైనట్లే ప్రవర్తిస్తాను." అన్నాడు సుధాకర్

అంటూన్న "లేదండీ, అలా వెళ్ళిపోవడం నాదీ తప్పే. ఇక అలా చెయ్యను" అంది.

"ఇద్దరు ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకుని సర్దుకుపొండి, మాలాగా" అన్నారు, పెద్దలిద్దరూ నవ్వుతూ.